

SAMENSTELLING FROUKE VAN OMMEREN EN ERIK VAN DEN BOOM BEELD ERIK VAN DEN BOOM

Rijden wereldfietsers en vakantiefieters dan echt nooit in het donker? Dat vroegen we ons af toen we niet bepaald werden bedolven onder de inzendingen voor dit thema. Blijkbaar niet, maar we waren juist op zoek naar de uitzonderingen op de regel en zoals bij alle regels zijn die er wel degelijk. Er blijkt zelfs een hele tak van fietssport te zijn waarbij je wel in het donker moet fietsen, omdat de afstanden te lang zijn om overdag te af te leggen, maar wel in één ruk moeten worden gefietst. Fietsen in de duisternis is niet alleen een uitdaging, het opent ook een wereld van een sprookjesachtige schoonheid. Hoog tijd dus om de tijdzones van de fietsdag te verleggen!

Duisternis

TEKST ERIK VAN DEN BOOM

Niet in het donker? Juist in het donker!

Fietsen in de winter is niet erg populair. Natuurlijk is het koud, maar ook de korte dagen worden als probleem ervaren. Wat je tijdens die lange avonden moet doen? Fietsen natuurlijk!

De eerste keer dat ik in de winter fietste, trok ik ook nog eens naar Zuidoost-Europa. Het was eind november en de dagen waren al erg kort. Omdat ik ver naar het oosten fietste, tegen de grens van de tijdzone aan, vielen de avonden relatief vroeg. Op een donkere dag werd het om half vijf al donker en eigenlijk ging het de meeste dagen zo. Tijdens die reis had ik elke nacht een slaapplek geregeld via Warmshowers en Couchsurfing, dus eindigden de dagen steeds warm en goed verlicht. Later voelde ik de uitdaging om ook te gaan kamperen tijdens zo'n winterreis om zo een nog diepere winterse ervaring te hebben.

Cocon

Op de eerste plaats kan fietsen in het donker erg mooi zijn. Als je op een goede asfalt-weg rijdt, met niet teveel verkeer en een niet te sterke koplamp, dan kun je ontzettend veel meemaken en van de omgeving zien. Teveel eigen licht maakt de pupillen te klein, waardoor je niet zoveel van de omgeving mee-

krijgt. Ik heb mijn hoofdlampje altijd stand-by, voor het geval ik extra licht nodig heb.

Fietsen in het donker kan ook erg meditatief zijn. Als er echt weinig meer te zien is dan wat schimmige flarden landschappen, keer ik gemakkelijk in mezelf. Het fietsen wordt nog nadrukkelijker fietsen, méér de puur fysieke ervaring. Soms heb ik het idee dat ik in een cocon zit – de pedalen die ronddraaien, de snelheid die ik voel, mijn ademhaling. Omdat de navigatie ook anders is dan overdag, kies ik er in West-Europa al gauw voor om met routeboekjes te rijden. Ze verzekeren me van rustige wegen en de tekst helpt vaak op punten die verwarrend zijn.

Sprookjesachtig

Veel later dan zeven uur sla ik mijn kamp niet op, meestal wat eerder, in tegenstelling tot in de zomer wanneer ik soms wel tot negen uur doorfiets. Het zoeken naar een wildkampeerplek in het donker is natuurlijk

wel wat anders dan bij daglicht. In het begin maakte het me wat onzeker, maar daar wende ik al gauw aan. Ook hier biedt de beschrijving van een routeboekje menigmaal soelaas, omdat je weet dat er een bos aan komt – mijn favoriete locatie om te wildkamperen – of een camping. In de winter zijn campings vaak verlaten, maar met een beetje geluk wel toegankelijk.

Na het koken met de warme slaapzak om me heen en wat rekoefeningen is het meestal bedtijd. Doordat de kou nogal wat extra energie opslurpt, eet ik niet alleen extra, ik slaap ook meer. Opstaan doe ik in het donker, maar tegen de tijd dat ik op de fiets zit, is het toch alweer licht.

Tallose keren heb ik genoten van hoe de nacht zich op de fiets aan me openbaarde. In Zuid-Duitsland had ik eens het geluk dat er een laag sneeuw lag die het weinige licht dat er was, versterkte. Het was een kronkelend dal waar ik doorheen *cruisde*, stil en sereen door de sneeuw. De heuvelranden schoven voorbij in steeds wisselende vormen. Een enkele tegemoetkomende auto verblindde me waardoor het even duurde voordat ik weer werd ondergedompeld in dit sprookjesachtige schouwspel. 🚲